

Lov og Evangelium

NR. 4

APRIL 2019

55. ÅRGANG

ISSN 2387-5275

Foto: Ingar Gangås

«Men nå er Kristus oppstått fra de døde (...). Kristus er første-groden. Deretter skal de som hører Kristus til, bli levende ved hans komme.» 1Kor 15:20;23

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Dalenveien 732,
3160 Stokke. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den lutersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lerefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65

E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Jesus gråt

«*Da han kom nær og så byen, gråt han over den, og sa: Visste også du, om enn på denne din dag, hva som tjener til din fred!*»

Luk 19:41-42

Jesus og disiplene begynte på nedstigningen fra Oljeberget. De hadde vært i Betania. Det var palmesøndag. Folkemengden vaiet med palmegrenrer og hyllet Jesus som Messias. «Men da han nærmet seg nedstigningen fra Oljeberget, begynte hele disippelflokken i glede å love Gud med høy røst for alle de kraftige gjerninger de hadde sett. De sa: Velsignet være kongen som kommer i Herrens navn! Fred i himmelen og ære i det høyeste» (Luk 19:37-38).

Noen av fariseerne mente at Jesus burde irtettese disiplene. Men Jesus svarte: «Jeg sier dere: Om disse tier, så skal steinene rope!» (v. 40).

Gud har mange måter å fremme sitt rike på. Han taler ofte gjennom kors og trengsel. Han kan bruke sine fiender og motstandere, som ypperst-presten Kaifas, som profeterte at det var bedre at ett menneske døde enn at hele folket skulle gå til grunne.

Da de nærmet seg byen, står det at Jesus gråt over Jerusalem. Jødene kjente ikke sin besøkelsestid og ville ikke la seg frelse.

Gråter Jesus over oss? Ennå roper Jesu tårer til hvert eneste menneske på denne jord og kaller til omvendelse.

Ingar Gangås

Ved Jesu grav

Av Ingar Gangås

Det var blitt kveld da Josef fra Arimatea og Nikodemus – de to rådsherrene – salvet Jesus, svøpte ham i et nytt linklede og la ham i graven.

Snart var det natt hos alle Jesu fiender. Synden lar aldri mennesket være i fred. Samvittigheten kan sløves, og redselen for dommen og døden kan til en viss grad holdes på avstand, men ufreden og frykten for Gud vil alltid være der.

Redsel for Gud

Fariseerne, de skriftlærde, ypperste prestene, det høye råd og folke-mengden kjente nok ingen sann glede ved at Jesus var død. Frykten og redselen for Gud var ikke borte, hverken hos Kaifas, Pilatus eller Herodes. Det hjalp lite å toe sine hender. Det stummende mørket på høylys dag, da Jesus hang på korset, jordskjelvet og alle tegnene som skjedde, gjorde dem urolige. Korsfestelsen skulle bli en kortvarig glede som

snart ville vende seg til angst og fortvilelse.

Menneskefrykt

Hos disiplene og Jesu venner var det også frykt, men av en annen karakter. Det var menneskefrykt og stor skuffelse som rådde hos dem. Men deres sorg ville bli kortvarig, og snart skulle dagen og lyset rinne for dem. Ennå måtte de vente en stund til oppstandelsens morgen, til de fikk se sin kjære Jesus igjen. Men på den tredje dag kom lyset til å bryte fram på nyt.

Ventetiden kan bli lang for Guds barn. Slik er det ofte. I tillegg kan det se ut til at verden og mørkets krefter skal seire over oss. Men det er ikke slik. Midt i Jesu lidelse og død, vant han ved sin fornedrelse en evig seier. Bibelen forteller oss at Guds rike skal stå fram en dag i sin fulle og hele glans, og da skal alle Guds folk stråle av glede.

Innhold, april 2019

Jesus gråt. Av Ingar Gangås	side 2
Ved Jesu grav. Av Ingar Gangås	side 3
Anstøtet i forkynninga. Av Ragnar Opstad	side 9
Møtekalender.	side 11
«Hva er da et menneske?» Av Damián Heredia	side 12
Noah. Av Lars Fossdal	side 14
Jesu grav og vår. Av Marius Giverholt	side 15
«Ottast ikkje, berre tru!» Av Dag Rune Lid	side 16
Vokt graven! Av Øivind Andersen	side 19
For våre synders skyld. Av Fredrik Wisløff	side 20

Beredelsesdagen

Før solnedgang på fredag måtte alle forberedelser til sabbaten være unngjort ifølge jødenes skikk. Ettersom det var påske, og denne påskefesten var stor, var det spesielt om å gjøre at Jesus og de to røverne ikke ble hengende på sine kors over høytiden. Vanligvis brukte romerne å la likene av forbrytere råtnne på korset og bli til bytte for rovfuglene. Dersom noen av slektingene ba om å få den døde, pleide de likevel å utlevere levningene.

Disiplene var for redde, og sikkert så lammet av sorg, at de ikke hadde tanker for å be om Jesu legeme.

To uredde rådsherrer

Men så står det fram to rådsherrer, en rik mann fra Arimatea, Josef, og Nikodemus, han som tidligere hadde oppsøkt Jesus om natten. Om Josef står det at han var en «god og rettferdig mann. Han hadde ikke gitt sin tilslutning til det de hadde planlagt og gjort». Videre forteller Skriften at han «ventet på Guds rike» (Luk 23:50-51). Til nå hadde han vært en hemmelig disippel av Jesus, for han fryktet for jødene, men han tok mot til seg og ba Pilatus om lov til å ta Jesu legeme ned fra korset for å begrave det.

Med Nikodemus må det ha skjedd et frelsens under siden den gangen han oppsøkte Jesus om natten og fikk høre at han måtte bli født på ny (Joh 3). Noe senere hadde det vært splittelse i folket på grunn av Jesus, da ypperstestrestene og fariseerne hadde sendt sine tjenere for å gripe ham. Da hadde Nikodemus sagt til dem: «Vår lov dømmer da vel

ikke en mann uten at en først har hørt på ham og fått vite hva han har gjort?» (Joh 7:51). Nå var det utenkelig for ham å være med på komplottet mot Jesus. Han var blitt ham for kjær til det.

Nå står disse to sammen, Josef og Nikodemus, uredde begge to.

Hos en rik i sin død

Pilatus lar så Josef få Jesu døde legeme. Kanskje var det den romerske hovedsmannen (offiseren) som hadde stått ved korset og vært vitne til alt som skjedde med Jesus, som anbefalte dette for Pilatus? Beretningen i Markusevangeliet kan tyde på det: «Det var alt blitt kveld. Og da det var beredelsesdagen, det vil si dagen før sabbaten, kom Josef fra Arimatea, en høyt aktet rådsherre, som selv ventet på Guds rike. Han tok mot til seg og gikk inn til Pilatus og bad om Jesu legeme. Men Pilatus undret seg over at han alt skulle være død. Han kalte til seg hovedsmannen og spurte om det var lenge siden han døde. Da han hadde fått det å vite av hovedsmannen, gav han legemet til Josef» (Mar 15:42-45).

Om denne offiseren skriver Matteus: «Men da hovedsmannen og de som holdt vakt over Jesus sammen med ham, så jordskjelvet og det som skjedde, ble de grepel av redsel og sa: I sannhet, dette var Guds Sønn!» (Mat 27:54). Overfor Pilatus bekrefter han at Jesus virkelig var død og at det ikke hadde vært nødvendig å bryte hans ben. Samtidig er det nærliggende å tenke at han også fortalte Pilatus om alt det andre som var skjedd da Jesus

hang på korset, og kanskje føyde han til at Jesus måtte være Guds Sønn.

Pilatus, som var blitt advart av sin kone mot å ha noe med «denne rettferdige» å gjøre, tenkte muligens at nå hadde han nok av skyld på seg. Derfor gav han Josef, denne rike rådssherren, tillatelse til å ta hånd om Jesu legeme, for slik å slette sporene etter sin ugjerning.

Ingen ben brutt på ham

Røvernes ben var blitt brutt. Dette var vanlig i de tilfellene der dødsprosessen ble lang og det hastet med å ta de døde ned før sabbaten. Men med Jesus skjedde det at en av soldatene stakk spydet sitt i hans side. Apostelen Johannes var øyenvitne til det som skjedde: «Men da de kom til Jesus, så de at han allerede var død, og de brøt ikke hans ben. Men en av soldatene stakk et spyd inn i siden på ham, og straks kom det ut blod og vann. Og den som har sett det, har vitnet om det, og hans vitnesbyrd er sant. Han vet at han taler sant, for at også dere skal tro. For dette skjedde for at Skriften skulle bli oppfylt: Ikke et ben skal brytes på ham. Og igjen sier et annet skriftord: De skal se hen til ham som de har gjennom-stunget (Joh 19:33-37).

Når det rant vann og blod ut fra Jesu side, vitner det om at kampen var så hard for ham at hans hjerte brast. Tenk, Jesuhjerte ble knust av kjærlighet til oss!

Så ble Jesus gravlagt i Josefs nye grav, som ingen før hadde ligget i. Kanskje var det et familiegravsted tiltenkt Josef og hans egne? Slik ble Skriften

Pinsemøter

Langli Bedehus, Østfold 7.-9. juni

Taler:	<i>Rami Seppälä</i>
Fredag	19.00
Pinseafften	16.00
	18.00
1. pinsedag	11.00

Mosvik Bedehus, Trøndelag 8.-10. juni

Taler:	<i>Martin Fjære</i>
Pinseafften	19.00
1. pinsedag	11.00
2. pinsedag	11.00

Skjæveland Misjonshus, Rogaland 8.-10. juni

Talere:	<i>Per Bergene Holm, John Peder Samdal</i>
Pinseafften	18.00
	19.30
1. pinsedag	11.00
	19.30
2. pinsedag	11.00

Steinsdalen Bedehus, Hordaland 8.-10. juni

Taler:	<i>Bjarne Gjuvsland</i>
Pinseafften	19.00
1. pinsedag	11.00
	19.00
2. pinsedag	11.00

Gravhagen i Jerusalem.

Foto: Ingar Gangås

oppfylt som sier: «De gav ham hans grav blandt ugodelige, men hos en rik var han i sin død, fordi han ingen urett hadde gjort, og det ikke var svik i hans munn» (Jes 53:9).

Dette ordet, om at han var hos en rik, betyr nok også at etter sin død, da frelsen var fullført, var han igjen hos sin Far. Først ble han forlatt av Gud og måtte smake helvetets gru for våre synders skyld, men så ble han oppreist og satt ved Faderens høyre hånd i himmelen.

Jesu legeme svøpt og salvet

Det siste som skjedde med Jesus denne langfredagen, var at de to rådsherrene sammen salvet Jesu legeme og svøpte ham i et rent linklede. Nikodemus kom med en blanding av myrra og aloë, omkring hundre pund. Det må ha vært en stor gave. Til sammenligning står det om Maria, som salvet Jesu føtter seks dager før påske (Joh 12:1), at hun brukte ett pund meget kostbar

nardussalve. Her opplyses det at Nikodemus kom med en mengde som var hundre ganger større.

Myrra er en slags flytende harpiks, og aloë er saften av en plante. Begge deler er velluktende. Hundre pund var en stor mengde og vitner om at også Nikodemus må ha vært rik. Men nå var han blitt mest rik på kjærlighet. Ingen ting var for kostbart til å ofre på Jesus.

Det kan se ut som det var Josef som kom med linkledet. Det var vanlig å bruke grovt og brukta lerretstøy til å linne rundt dem som var blitt henrettet, men det fortelles her at Jesus ble svøpt i rent og ubrukt lin, og ble lagt i en ny grav, som ingen ennå hadde blitt lagt i (Joh 19:39;41). Hans legeme kom ikke i forbindelse med noen slags urenhet.

Kvinnene

Det er også gripende å se den kjærlighet som kvinnene viser. Ved graven satt ennå Maria Magdalena og den andre Maria (Mat 27:61). De klarte ikke å gå sin vei, men satte seg slik at de kunne se rett imot graven. Den lå nær ved korsfestelsessstedet. De satt i stille undring. Av respekt for de to rådsherrene våget de seg kanskje ikke fram.

Skumringen nærmet seg. Det var sikkert kjølige kvelder på denne tiden av året. Sabbaten var i ferd med å bryte fram. Den startet ved solnedgang. Derfor må nok salvingen ha foregått i hast. Muligens bestemte kvinnene seg allerede nå for å oppsøke graven med en gang sabbaten var over, for å fullføre salvingen og linningen tidlig på søndags morgen.

Stillhet og ventetid

Disiplene og alle Jesu venner var nå spredt rundt omkring. Dagen etter beredelsesdagen, altså på selve sabbaten, måtte de holde seg inne. Da skulle alt arbeid hvile. Nå lå Jesus i graven og hvilte etter alt sitt arbeid med å fullføre frelsesverket for oss. Stillheten etter det som var hendt på langfredag må ha kjentes trykkende for Jesu venner.

Men sorgen var nok verre, ikke minst for Jesu mor og disiplene, og de som hadde stått ham nærmest.

Peter var vel den som hadde det tyngst. Han hadde sveket sin Herre og Mester og bannet på at han ikke kjente ham. Nå gråt han angerens bitre tårer. Så måtte Jesus føre sin disippel gjennom død til liv, gjennom dom til frlse – til dom over Peters hovmod og hans store tanker om seg selv og til frlse i Jesus alene. Slik må han føre oss alle, til vi gir ham rett når han sier om oss: «Det er ikke én rettferdig, ikke en eneste. Det er ikke én som er forstandig, det er ikke én som søker Gud. Alle er veket av, alle sammen er blitt udugelige. Det er ikke noen som gjør det gode, ikke en eneste» (Rom 3:10-12).

Så fikk Peter et blikk av Jesus som stakk ham i samvittigheten. Det førte til dyp anger og bitre tårer. I det blikket møtte han ikke bare dom og anklage, men også en kjærlighet og en tilgivende nåde som smeltet hans hjerte. I møte med Gud får vi ikke bare se sannheten om oss selv og vår fortapte stilling, men han lengter etter å åpen-

bare for oss hvem og hvordan han er, slik det står i fortsettelsen i Romerbrevet (3:21-26): «Men nå er Guds rettferdighet, som loven og profetene vitner om, blitt åpenbaret uten loven, det er Guds rettferdighet ved tro på Jesus Kristus, til alle og over alle som tror. – For det er ingen forskjell, alle har syndet og står uten ære for Gud. Og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort. Ved dette ville Gud vise sin rettferdighet i den tid som nå er, så han kunne være rettferdig og rettferdiggjøre den som har troen på Jesus».

Prøvelser til ettertanke

Gud når best inn til oss når han får oss inn i stillheten, alene med ham – og ikke minst gjennom sorg og prøvelser. Gjennom dette vil han at vi skal lære Jesus å kjenne. Det er som Christian Scriver har sagt: «Det er jo så at man lærer den beste styrmann å kjenne i stormen, den dyktigste lege i den hardeste sykdom, og den beste venn i nøden. Slik kan vi også av kors og trengsel lære hva vi har i Gud, den beste hjelper, legen over alle leger, og den mest trofaste venn. I korsets tider har mange sett inn i evangeliets hemmelighet».

Dersom du ikke tar deg tid til stillhet, med bibellesning og bønn, vil du aldri få nok tid! Da må Gud sende noe

i vår vei for å ta oss avsides med seg. Satan vil røve de stille stundene fra oss. Her trenger vi å være ørvåkne og på vakt. Klarer djevelen å gjøre oss travle og rastløse, vet han at han har oss i sin hule hånd.

Graven ble forseglet

Mens Jesu venner holdt seg i ro, fulle av sorg, var det noen som ikke brydde seg om å holde sabbat denne påsken. De hadde med urette anklaget Jesus gjentatte ganger for å bryte sabbatsbudet – når han spredde lys og glede ved å helbrede syke og gjøre vel mot dem som var i nød. Men nå betyddet ikke sabbatsbudet noe for dem selv, bare de kunne fullføre «mørkets gjerninger».

«Neste dag, som var dagen etter beredelsesdagen, samlet ypperstekprestene og fariseerne seg hos Pilatus. De sa: Herre, vi kom til å minnes hva denne forføreren sa da han ennå levde: Etter tre dager skal jeg oppstå!»

Fra klagemuren i Jerusalem. Jødene venter fortsatt på Messias.

Foto: Kristian Mehl Gangås

Gi derfor påbud om at det skal holdes vakt ved graven til den tredje dag, så ikke hans disipler skal komme og stjele ham, og så si til folket: Han er oppstått fra de døde! Da ville den siste forførelsen bli verre enn den første. Pilatus sa til dem: Her har dere vaktmannskap. Gå bort og vokt graven som best dere kan! De gikk da og sikret graven ved å forsegle steinen og sette ut vakter» (Mat 27:62-66).

Det kan se ut som at disiplene hadde glemt det Jesus hadde sagt om sin oppstandelse, at han skulle stå opp på den tredje dag. Men Jesu fiender hadde merket seg det, og nå begynte dette ordet å plage dem.

Tenk om det var sant? Derfor måtte de benytte helligdagen til å rádslå om hva de skulle gjøre. Tegnene som skjedde da Jesus hang på korset, og da han døde, hadde nok skapt usikkerhet og ikke så lite uhygge hos dem.

Da gikk de til Pilatus, som de nå hadde en viss makt over på grunn av at de sto sammen om ugjerningen som var begått mot Jesus, for å sikre graven. Navnet Jesus kunne de ikke ta i sin munn. De kalte ham «denne forføreren».

Jesunavnet setter et skille. For noen er dette navnet det kjæreste som kan uttales på denne jord. For andre blir det et navn til dom og fordømmelse. Hvordan er det med deg? Er du en venn eller fiende av Jesus?

Så forseglet Jesu fiender graven og satte vakt over ham. Med det beseglet de også sin egen skjebne.

*Fra tale over Joh 19:31-42,
holdt påskelørdag 2017*

Anstøtet i forkynninga

Av Ragnar Opstad

Evangeliet må openberrast for oss – både første gongen og seinare i kristenlivet. Det er ein døds- og livsprosess som varer livet ut. Gamle Adam skal døy. Han må setjast på sveltekost, samstundes som det nye livet må få tilført ny, sunn næring. Men gamle Adam, som vi ber i vårt bryst, vil ikkje døy. Dermed oppstår det eit anstøt som kan slå begge vegar: Til forherding eller til vokster i nåden og kjennskapen til Kristus.

Det blir ein dom over alt mitt eige, men ei ny evangelisk forvissing om nåden for den som let seg avkle og på nytt finn sitt alt i Jesus.

Dette skiljet synest truleg best i vekkingstider. Carl Olof Rosenius skriv ein stad at i sann vekking vil ein møta største motstanden frå ein kant ein minst ventar det. Då kjem det meir fram kvar den einskilde har si trøyst. Jesus og apostlane møtte alltid største motstanden frå dei religiøse. Det er nok ikkje annleis i dag. Med ein religiøs person tenkjest det på ein som har omvendt seg – utan å ha kome igjennom til liv i Gud.

«For ei dør har vorte opna for meg, stor og verksam, og det er mange motstandarar» (1Kor 16:9).

Her har den som forkynner Guds ord eit stort ansvar. Det går an å forkynna slik at anstøtet blir fråverande. Korleis forkynner ein då? Då kan ein forsåvidt tala både lov og evangelium – på ein slik måte at vi kan sitja og høyra og

svara ja og amen til det som blir sagt – utan at det gjer noko med oss. Det når ikkje hjarta, og talar og tilhøyrar går fri anstøtet. Vi blir ikkje sette på val. Vi møter ikkje ein heilag Gud – anna enn i teorien. Stikket i hjarta uteblir.

«Men då dei hørde dette, stakk det dei i hjarta» (Apg 2:37).

«Lettvint lækjer dei skaden i folket, når dei seier: Fred! Fred! Og det er ingen fred» (Jer 6:14).

Dette anstøtet må vera med i forkynninga. Det må forkynnast at utan å bli født på ny, går ein fortapt. Lov og evangelium forkynt i ånd og sanning gir oss eit møte med ein heilag Gud. Dette er ikkje noko ein berre kan ta seg til. Det har med talaren sitt gudsliv å gjera. Den Heilage Ande må setja sitt stempel på det som blir talt. Asschenfeldt-Hansen skriv i «Gullgruben» om Jeremia: «Jeremia var lydig. Han visste så godt hva som ventet når han kom med budskapet sitt. Men han gikk uten å spørre kjød og blod om råd».

«Og kven er vel dugande til dette?» spør Paulus, og fortset: «For vi er ikkje, liksom dei mange andre, slike som forfalskar Guds ord for å tena på det. Nei, i reinleik, ja, som av Gud, talar vi for Guds åsyn i Kristus» (2Kor 2:16b-17).

Det er lett å tenkja at tilhøyrarane i våre forsamlingar er kristne. Det har faktisk lite med saken å gjera. Forkyn-

ninga må nå alle tilhøyrarane anten dei er frelse eller ikkje.

Det skjer når loven blir lov og lukkar himmelporten for oss. Når loven har utført si oppgåve, og teke frå oss alle falske trøystegrunnar og vist oss litt av kva som bur i oss, då står vi att ribba og hjelpelause framfor ein attstengd himmelport. Då er vi førde dit kor vi er mottakelege for evangeliet – om vi ikkje tek anstøt og dreg oss unna for å berge vårt sjølvliv.

Så står vi der som lutfattige tiggjarar som må få alt for ingenting. Og det er nettopp det evangeliet gir oss. Vi er sette på sidelinja som ubrukelege. Det er ein annan som har teke seg av vår sak og ordna opp. Vi som så gjerne ville betala for vår frelse med vår omvending, vår tru og vårt kristenliv, vår bibellesing, vår anger og sorg over synda osv. Vi er for seint ute! Ein annan har ordna opp for oss! Det skjedde for 2000 år sidan. Det som *han* gjorde vart godteke av Gud, som reiste han opp frå grava, og dermed erklærte Jesu gjerning som fullført. Det er fullført, ikkje berre delvis, men fullt og heilt.

For kven? For syndarar, for ugudelge. Det var altså ikkje for dei som er «rett omvende», for dei som er «fødde på ny», nei, for slike som manglar alt. Når du tek imot dette, midt i din fattigdom, då er du rett omvend.

Her kan det høva å låna nokre ord frå Hans Erik Nissen, som seier det slik: «Derfor kan du med frimodighet løfte ansiktet og si: Jeg er frelst. Jesus har frelst meg helt og fullt!»

Det er altså nok det som Jesus

gjorde. Det er nok for meg. Er det nok for deg?

«Min nåde er nok åt deg», vart det sagt til Paulus. Han heller hadde ikkje noko anna eller noko meir til grunn for sitt håp.

«Og han forkynner vi, i det vi forma-
nar kvart menneske og lærer kvart men-
neske med all visdom, for å stella fram
kvart menneske fullkome i Kristus. Dette
arbeider eg for, i det eg strider i hans
kraft som verkar i meg med styrke» (Kol 1:28-29).

Og Paulus skriv i Galatarbrevet om det han kallar krossens støytestein. Det ligg altså ein støytestein i ordet om krossen.

Med dei fleste farisearane kom ikkje Jesus så langt at han kunne forkynna evangeliet for dei, for han fekk ikkje ta frå dei deira eigarettferd. Dei reagerte kraftig når dei fekk sjå at Jesus tok seg av syndarar. Sjølv hadde dei streva, kanskje i årevis, med å vera gode kristne, så kjem syndarar av verste slag og får nåde framfor augo deira!

Tidlegare forkynnars, Ole Rolfsnes, har sagt det slik: «Skal arbeidet lykkes, må vi meget nøye granske Ordet for å se hva måtte det best kan gjøres på. Her kunne mye nevnes, men jeg vil nevne den beste og mest effektive måten det kan gjøres på. Det er å forkynne lov og evangelium i ånds og krafts bevis (1Kor 2:1-4). Jeg fikk den nåde å høre noen av de gamle vekkelseshøvdingar. De var ikke flinkere til å tale enn predikantene i dag, men det var en uimotståelig åndskraft som dro synd-

Møtekalender

April

6.-7.	Årnes <i>Asbjørn Fossli</i>	26.-28.	Nærøbø <i>Per Bergene Holm</i>
6.-7.	Askim <i>Sigmund Fjære</i>		
10.-12.	Snillfjord <i>Ingar Gangås</i>	Mai	
13.-16.	Ersdalstun (påskeleir) <i>Steinar Malmin,</i> <i>Lars Fossdal m.fl.</i>	5.	Fossnes (konfirmasjon) <i>Lars Fossdal</i>
19. (langfred.)	Mosvik <i>Ingar Gangås</i>	5.	Årnes <i>Tobias Fjell</i>
19.-21. (påske)	Fossnes/Ø.Kvelde <i>Per Bergene Holm</i>	19.	Askim <i>Per Bergene Holm</i>
21.-22. (påske)	Randaberg <i>Lars Fossdal</i>	22.-26.	Gylsand
22. (påske)	Notodden <i>Martin Fjære</i>	30. (Kr.him.)	Randaberg <i>Dagfinn Natland</i>
		30.-2.6	Nybro, Sverige <i>Bibelskoletur</i>

eren til Gud. Denne åndskraft mangler i forkynnelsen i dag, i alle fall er den sjeldent å høre».

Nå er det ikkje all sann forkynning som går direkte på lov/evangeliumtale, dvs. det direkte «anten/eller», «frelst/ufrelst», «under loven/under nåden» osv. Likevel er det ein bibelsk bodskap som når hjarta og blir til sjeleføde for det livet som alt er født. Men skiljet eller anstøtet er der fordi Guds ord i seg sjølv er lov og evangelium, og fordi bodberaren veit å skilja mellom desse og ikkje blanda dei saman.

Enn vi som tilhøyrarar då, kviler

det noko ansvar på oss? Om det skriv Paulus: « ... ver uthaldande i bøn for alle dei heilage, og bed for meg òg, at det må verta gjeve meg ord når eg opnar munnen min, så eg med frimod kan kunngjera løyndomen i evangeliet ... og tala slik eg bør tala» (Ef 6:18b-20b).

Hadde Paulus behov for forbøn, så er det ikkje mindre aktuelt for dei som i dag reiser med Guds ord. Det sviktar vel her for nokon kvar av oss. Det er vel difor Guds ord, gjennom Paulus, legg oss dette på minnet.

«Hva er da et menneske?»

Av Evangelist Damián Heredia, Peru

«Når jeg ser din himmel, dine fingrers verk, månen og stjernene som du har satt der – hva er da et menneske at du kommer ham i hu, en menneskesønn, at du ser til ham! Du gjorde ham lite ringere enn Gud, med ære og herlighet kronte du ham. Du gjorde ham til hersker over dine henders verk, alt la du under hans føtter.»

Sal 8:4-7

En drosjesjåfør spurte en gang en kristen misjonær om hva han arbeidet med. Misjonæren svarte bare med ett ord: «folket». Drosjesjåføren forsto svært lite av svaret, men vi kristne skjønner gjerne hva misjonæren ønsket å si med dette.

Da det er vårt første og største ønske at menneskene skal bli frelst, må vi spørre: hva er da et menneske? Og hvilken stilling har det i forhold til Gud?

Mange av Guds menn har stilt seg dette spørsmålet: Hva er mennesket? En av dem var Job (7:17), som spurte Gud: «Hva er et menneske, at du gir så meget akt på ham og vender ditt hjerte mot ham?» I Salmenes bok (144:3) spør David: «Herre, hva er et menneske, at du kjenner ham, et menneskebarn at du akter på ham», og legger til: «et menneske er likt et åndepust, hans dager er lik en skygge som farer forbi».

Det som bør interessere oss mest, er nettopp hva Bibelen sier om mennesket. Ifølge første Mosebok er mennesket

alene om å være skapt i Guds bilde, kronet med herlighet og ære, tiltenkt å leve i evig frihet, fullkommenhet og hellighet.

Bibelen beskriver menneskets synd som et åpent opprør mot Gud, ved et forsøk på å frigjøre seg og leve sitt eget liv, ved å vrake Gud. Mennesket kjente Guds vilje og hadde mulighet til å velge det rette. Det var ikke uvitende om hva som var det beste, men det valgte likevel bevisst å være ulydig mot Gud. Det ville være sin egen herre. Menneskets fall i synd skjedde av egen fri vilje. Det skjedde etter en overveielse og med en bestemt hensikt, det ville bli som Gud.

Romerbrevet (3:23)oyer til at fallet fikk konsekvenser for alle mennesker: «For det er ingen forskjell, alle har syndet, og står uten ære for Gud».

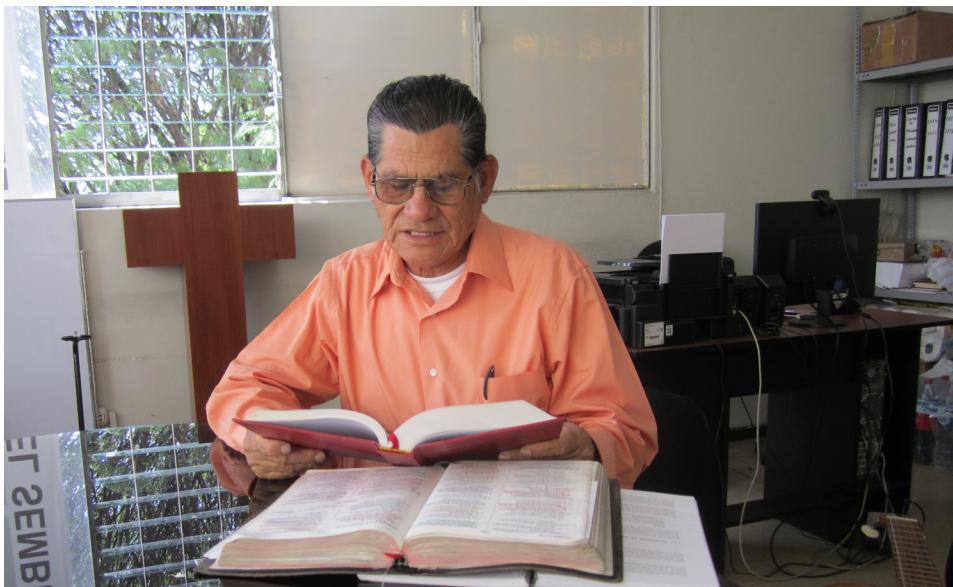
I fortsettelsen vil vi derfor stanse for noen bibelske sannheter vedrørende den sorgelige stilling som oppstod for hele menneskeheden:

Mennesket er en synder

Når Gud sier at mennesket er en synder, er det kanskje den verste karakteristikk det kan få. For dermed rammes det midt i sin stolthet og hovmodighet.

Mennesket er en trassig opprører

Uttrykket «oppører» betyr en som motsetter seg å adlyde en ordre eller en befaling fra øvrigheten. «Hør, dere himler, og lytt til, du jord! For Herren taler:

Damián Heredia leser fra Husandaktsboken på Såmannens kontor i Arequipa.
Foto: Ingar Gangås

Barn har jeg oppfødd og fostret, men de har satt seg opp mot meg» (Jes 1:2). Med hvilken skuffelse og stor smerte Gud må ha uttalt dette over sitt utvalgte eiendomsfolk!

Mennesket har forlatt Gud

Profeten Jesaja (53:6) sier: «Vi för alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei». Ifølge dette verset er det falne menneske kommet bort fra Herren, som villfarne og fortapte «får». Ja, det har bevisst valgt å gå sin egen vei. Det har «sporet av» fra Guds vei for å gå på en «avvei».

Den eneste redning

Når menneskets situasjon er så håp-løs, må vi spørre: «Hvordan kan

mennesket da bli frelst?» Hva er løsningen på vårt store problem i forhold til Gud? Finnes det noen utvei, et botemiddel i denne ynkverdige situasjonen?

Det nye testamente forkynner klart at det ikke finnes noen som helst redning ved å forsøke å holde budene. Det gis ingen frelse ved gode gjerninger, heller ikke gjennom egne kvaliteter eller ved noe som vi har gjort oss fortjent til.

Sonofferlammet Jesus Kristus er vår eneste trøst og vårt eneste håp. Måtte Den Hellige Ånd åpne våre åndelige øyne slik at vi får se Jesus som vår personlige frelser og høre ham til – totalt avhengige av hans fortjeneste, som han har skjenket oss av bare kjærlighet og nåde.

L&E

Noah

Av Lars Fossdal

Vi leser om Noah i 1Mos 6:9: «Noah var en rettferdig og ulastelig mann blant sine samtidige, Noah vandret med Herren».

Det er stort å lese om Noah. Gudsåpenbaringen han fikk fra Adam og Eva ble ham til frelse. Han var rettferdig for Gud, fordi han ved troen på Kristus ble fraregnet sine synder og tilregnet Guds rettferdighet (Rom 4:6-7). Han var grepent av frelsen og det preget hans liv.

Moses skrev om Jesus, slik Jesus selv forteller oss: «For hvis dere trodde Moses, så hadde dere trodd meg. For det er meg han har skrevet om» (Joh 5:46). Og i Hosea (12:11) står det at Gud talte til profetene i lignelser. Historien om Noah er da også en lignelse og taler om en annen som skal komme og være en rettferdig mann, som lever ulastelig blant sine medmennesker og for Gud.

Å være rettferdig for Gud og leve ulastelig blant sine medmennesker, kan bare den gjøre som elsker Gud av hele sitt hjerte, av all sin makt og all sin hu, og som elsker sin neste som seg selv (Mat 22:37-40). «Kjærligheten gjør ikke nesten noe ondt. Derfor er kjærligheten lovens oppfyllelse» (Rom 13:10). Kristus var slik, han var rettferdig for Gud og vandret ulastelig for ham.

En liten syndig lyst i hjertet viser at hjertet er ondt og at vi ikke er fullkomne for Gud. Men Gud er fullkom-

men og krever fullkommenhet av oss.

Alle mennesker er født syndere, også Noah. Det var derfor nødvendig med en stedfortreder. I Salmenes bok (40:7-8) sier Jesus at han skal bli menneske, oppfylle loven og gjøre soning for menneskeslektens synd. Han ble født uten arven fra Adam, uten det onde hjertet. Han ble prøvet, og han seiret i prøvelsene og fristelsene han møtte i sitt liv. Ved sin død skulle han sone all verdens synd, knuse slangens hode og gjenopprette alt det syndefallet hadde ødelagt.

Så kom han, mennesket Kristus Jesus fra Nasaret. Han vokste opp og ble full av visdom. Guds velbehag og yndest var over ham (Luk 2:40 og 52). Hans lyst var å gjøre sin fars vilje. Han oppfylte loven, han levde et liv som Gud hadde behag i. Han var rettferdig for Gud og vandret ulastelig blant sine medmennesker og for Gud. To ganger kom det en røst fra himmelen som sa: «Dette er min sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag» (Mat 3:17 og 17:5).

Ved sin død på korset sonet han all verdens synd og avvæpnet dermed alle makter og myndigheter i himmelrommet, satan og hans onde engler (Kol 2:15).

Noah bygde i hellig frykt en ark til frelse fra dommen for sin familie (Heb 11:7). Det var *det* Kristus gjorde. Derfor heter det i Skriften: «Så er det

Jesu grav og vår

Av Marius Giverholt

Hvor salig å se opp og forbi graven! I himmelens saler skal du ikke finne noe igjen av alt det som her var deg en byrde og lidelse. I Kanaans dal vokser det ingen torner; ved livsens elv er det ingen stormer, ingen bølger. Hvor underfullt det vil bli, når dette arme hjerte, som aldri her helt kunne bli stille, skal være evig fri og løst fra all byrde og få hvile fra alt hos Jesus! Da er døden ikke mer! Den nye staden har ingen kirkegård, ingen sorgende, ingen grav! Da rinner ingen tåre mer. Gud har tørket dem av, hans trøst har leget alle sår. Jordens trengsel er glemt, og husker man den, så er det ikke som trengsel, men som en ny anledning til å opphøye Guds store nåde og kjærlighet.

Ja, det er salig å se forbi graven, der hviler det evige herlighetens håp. Ennå er det bare et håp. «Ikke så at jeg alt har nådd dette eller allerede er fullkommen. Men jeg jager etter det for å kunne gripe det, fordi jeg selv er grep av Kristus Jesus» (Fil 3:12). Så hold meg da alltid reiseferdig, ventende på deg; la meg aldri se meg tilbake og bli stående som Lots hustru,

men led meg og dra meg, så jeg alltid må komme nærmere mitt salige hjem hos deg. Hva kan vel hindre min sjel her nede? Hva kan oppveie min Jesu fred, hans salighet, den herlige krone der hjemme? (...)

«Når jeg bare har deg, begjærer jeg ikke noe på jorden. Om enn mitt kjød og mitt hjerte svikter, så er Gud mitt hjertes klippe og min del for evig» (Sal 73:25-26).

Og når du da, min Jesus, sender meg ditt siste bud, da lær meg også å dø! Løs du da mitt hjerte fra alt her nede; la meg alene være din og lengte etter deg! Gi meg olje på lampen, gi meg bryllupsdrakten! Styrk meg ved din nåde og trøst mitt bange sinn ved din kjærlighet! Vis meg ditt kors, dine sår og ditt blod, at jeg må få hvile trygt på det og salig gå gjennom «dødens flod». Hvorfor skulle jeg frykte for noe ondt? Du er jo med meg, til deg overgir jeg min sjel; du skal bære meg over; min sjel er salig hjemme hos deg.

*«Den stille uke»,
Sambaandets forlag,
Bergen, 1938*

da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus» (Rom 8:1). Og videre heter det: «Derfor, dersom noen er i Kristus Jesus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt!» (2Kor 5:17). Noah betyr hvile. Du skal

få hvile i det Kristus har gjort. Det er også dette Gud vil si oss ved historien om Noa.

*«Kristus i første Mosebok»,
forts. i neste nr.*

«Ottast ikkje, berre tru!»

Av Dag Rune Lid

Det er godt å få kome til eit anna kontinent og til eit anna land og få møte menneske der ein kjenner på samfunn i Herren Jesus Kristus, på tross av ulike språk og kulturar.

Me opplever vanskelege tider i mitt kjære fedreland, Norge, for tida. Det er eit fråfall frå Guds ord som me ikkje har sett på 1000 år, sidan kristendom vart innført i Norge. Kristendommen har prega samfunnet vårt gjennom lange tider, men fjernast no frå skule og samfunn.

Me har hatt ei luthersk statskyrkje, og tidlegare var det mange bibeltruande, gilde prestar, men no er ho vike frå Herren og Ordet. I dag kan mange prestar velsigne synda – menneske av same kjønn som lever saman. Dei er med og fører dom inn over land og folk.

Samtidig hender det at dei som står fram og peikar på kva Bibelen seier, opplever å verte hengt ut i media. Slik sett ser det ut som det er forfølging som ligg framom for den som vil stå fast på Guds ord. Difor er det lett å verte maktlaus når ein ser på alt som skjer.

Ein morgon eg vakna var eg nokså nedfor. Det såg så mørkt ut. Men då var det eg las frå Markusevangeliet (5:36b): «Ottast ikkje, berre tru!» Det talte til mitt hjarte. «Ottast ikkje, berre tru!» – Set din lit til meg, seier Jesus.

Det er ikkje kven som helst som sei-er dette. Det er Jesus Kristus, Guds son

– han som no har all makt i himmel og på jord. Det er Jesus som seier det til ein som er i naud, ein som kjenner seg maktlaus. Det er Jesus som seier det til synagogeforstandaren Jairus. Dotter hans var sjuk.

Han har fortalt Jesus om det, men det er så mange som vil ha tak i Jesus – og det tek tid. Medan han ventar på Jesus, kjem folket og fortel at no er det for seint, alt håp er ute, no er jenta død. Dei seier til han: «Kvífor bryr du Meisteren lenger?»

Men då er det Jesus vender seg til han og seier dette: «Ottast ikkje, berre tru!» Ottast ikkje, Jairus, berre set di lit til meg du, eg har kontrollen, eg vil ta meg av deg og det som er vanskeleg.

I ein norsk song syng me: «Eg er ein gjest i verda på reis som framand her». Ein kristen har eit anna fedreland. Så lenge ein er her på jorda vil ein kjenne seg som ein framand. Her vil ein oppleve at det er farar, og det er ein strid slik Paulus skriv til sine vener i Efesus og seier: «For vi har ikkje strid mot kjøt og blod, men mot maktene, mot herrevelta, mot verdsens herskarar i dette mørkret, mot vondskapens åndehær i himmelromet» (Ef 6:12). Det er ein åndskamp om di og mi sjel.

Den som er ein kristen lever midt i denne åndskampen, der ein har fiendar som heile vegen angrip: djevelen, verda og vårt eige kjøt. Denne striden kan arte seg på ulikt vis. Men midt i denne

strid er det at Jesus kjem sine i møte og seier: Ottast ikkje, berre tru på meg! Berre set di lit til meg, eg kjem aldri for seint. Om det ser aldri så vanskeleg ut, har eg kontrollen, eg vil ta meg av deg og dine...

Då eg las dette, var det som mismotet slapp taket og eg fekk vende blikket bort frå meg sjølv og til Jesus og Ordet.

Hebrearbrevet sin forfattar er også innom dette der han skriv: «Så lat oss difor, etter di vi har så stor ei sky av vitne ikring oss, leggja av alt som tyngejer, og synda som heng så fast ved oss, og renna med tolmod i den striden som ligg framfor oss, med augo feste på Jesus, han som er opphavsmannen og fullendaren til trua.

For å oppnå den gleda som venta han, leid han krossen med tolmod, utan å akta vanæra, og har no sett seg ved høgre sida av Guds trone. Ja, tenk på han som heldt ut slik motseining frå syndarar, så de ikkje skal verta trøytte i sjelene dykkar og verta motlause» (Heb 12:1-3). Tenk på Jesus! Set din lit til Ordet!

Les me i Det gamle testamente (GT) får me igjen og igjen «anskuelsesundervisning» om korleis denne striden kan arte seg.

Paulus skriv til sine vener i Korint og seier om GT: «Alt dette hende dei som førebilete, og det er skrive til formaning for oss, som dei siste tider er komne til» (1Kor 10:11). Dette er ei oppmoding til oss i den siste tid!

Ein kjær dansk salmediktar som er mykje nytta i Norge, men som no er heime hjå Gud, skriv i ein song:

*Det er en liten tid
så har jeg vunnet,
så er den hele strid
med ett forsvunnet,
så kan jeg hvile meg
i rosendale*

*∴: og uavlatelig ∴:
med Jesus tale.*

(Sb 434. Hans Adolph Brorson)

Det er ei historie ifrå andre Kongebok, kapittel 6, som har tala til meg om dette med å «sjå». Herren openberra for profeten Elisa det andre ikkje kunne sjå.

I dette avsnittet (2Kong 6) møter me Guds folk, Israel, som er i krig med fienden, Syria, som angrip Israel. Men Herren openberrar for profeten Elisa kor fienden er, slik at Guds folk ikkje vert nådd av fienden. Herren fører dei og vernar dei. Slik er han også i dag!

Men så kjem fienden og omringar Guds folk i Dotan, der profeten og tenaren hans er, og frå 2Kong 6:15-17 kan me lesa: «Då tenaren til gudsmannen stod opp tidleg om morgonen og gjekk ut, fekk han sjå at ein hær med hestar og vogner kringsette byen. Og tenaren sa til han: Å, meister, kva skal vi gjera? Han svara: Ver ikkje redd! Dei som er med oss, er fleire enn dei som er med dei. Og Elisa bad og sa: Herre! Opna augo hans så han kan sjå! Og Herren opna augo på guten, og han fekk sjå at fjellet var fullt av hestar og eldvogner rundt ikring Elisa».

Har du kjent noko av denne nauda slik som tenaren til Elisa? Ein byrja å sjå seg rundt, alt ser mørkt ut, frykta

vil gripe hjarta. Ein opplever at fienden vinn siger etter siger, menneskeleg sett ser situasjonen håplaus ut – slik Jairus nok også opplevde det. Menneskeleg sett var det ikkje håp lenger.

Tenaren til Elisa såg med eigne augo at dei var omringa av fienden, og difor var det ikkje så underleg at han utbryt: – Å, meister, kva skal vi gjera? Dei var fortapte, det var ikkje mogleg å verte berga. Fienden var overveldande. Situasjonen var håplaus.

Den som lever med Jesus vil komme inn i situasjonar der ein opplever det same. Ein ser seg omringa av djevelen, verda og sitt eige kjøt. Ein kan kjenne på synda, på dommen i samvitet. «Men jeg skal nå det skjonne land, som snubler gang på gang?»

Men før Jairus får setje ord på den smerte, naud og fortviling han kjenner på, så talar Jesus og seier: «Ottast ikkje, berre tru!» Og her i Dotan, der tenaren er heilt fortvila og hjelplaus, der er profeten heilt roleg. Akkurat som Jesus i møte med Jairus. Profeten seier: «Ver ikkje redd!»

Korleis kunne profeten vere heilt roleg, når fienden var så overveldande? Såg han ikkje realitetane med eigne augo? Kvífor kunne han då seie «Vær ikkje redd?»

Profetane vert i Bibelen omtalt som «sjáarar». Dei fekk openberringar frå himmelen. Dei såg inn i den usynlege verda, der det menneskelege auga ikkje såg. Elisa såg kva som skjedde i den åndelege og usynlege verda, og det kan sjå heilt annleis ut enn det me ser med våre menneskelege augo. Der er det an-

dre realitetar som gjeld. Guds ord talar om at ein truande må vandre i tru og ikkje i syn (2 Kor 5:7). Slik er det for den truande i denne verda.

Ein kristen må vandre i tru på Herrens ord og løfter, og er avhengig av kva Herren openberrar. Eg skal få sjå på trua sin opphavsmann og fullendar, bort frå meg og mitt – avhengig av Jesus. Slik er det når det gjeld frelsa i Jesus, og slik er det også når det gjeld vandrings mot det himmelske fedreland.

Kva er det du og eg treng? Jau, me treng å få augo våre opna slik at me ser dei sanne åndelege realitetane, slik Jesus talar til oss i Skrifta. Eg treng å få sjå og høyre sanninga, både det som avslører meg, men også det som openberrar Kristus for meg.

Så lenge ein kristen er her i verda vil han oppleve kors og trengsler. Paulus omtalar det også som «troens gode strid!» (1Tim 6:12). I denne striden er det viktig at du og eg, som har møtt Jesus til frelse, let Ordet få vitne om at «det er fleire med oss enn med dei». Sigeren er vunnen, eg har del i Jesu siger.

Herren oppdreg sine med kross og trengsler, og Paulus vitnar om at han måtte ha ein torn i kjødet (2Kor 12) fordi han heile vegen måtte vere avhengig av Guds nåde aleine. Han erfarte at Guds kraft vart fullenda i vanmakt (2Kor 12:9). Men det var nettopp for at Paulus skulle setje sin litt til Herrens ord og løfter aleine.

Slik må ein kristen også sjå bort frå seg sjølv, og gjennom alt setje sin lit til Herrens ord og løfter, på tross av det ein erfarer og det ei

ser med sine menneskelege augo.

«Å tro det er ikke å tro at en tror, men barnlig å klynge seg fast til Guds ord. Det er i sin avmakt å se på Guds Lam, og late seg nøyne med synet av ham».

Me møter denne «anskuelses-undervisning», korleis Herren fører sine, igjen og igjen i Bibelen.

Tenk berre på dei som sat i Babel. Guds folk hadde synda, dei hadde svikta, dei hadde falle frå Herren, og no sat dei og gret. No såg dei sitt fråfall, no såg dei sine synder, og no trudde dei at situasjonen var lik den profeten Jesaja (49:14) skriv om: «Herren har forlate meg, Herren har gløymt meg». Frå deira ståstad såg det slik ut. Dei var fortapte.

Men då er det at Herren talar og seier korleis han ser det: «Gløymer vel ei kvinne brystbarnet sitt, så ho ikkje forbarmar seg over sonen ho fødde? Om endå dei kunne gløyma, så gløymer ikkje eg deg. Sjå, i begge hendene mine har eg teikna deg, murane dine har eg alltid for auga» (Jes 49:15-16).

«Sjå her, sjå på meg!», seier Herren. – Då Jesus døydde på Golgata kross, gjorde han soning for alle dine synder, og Ordet seier: «Han avvæpna maktene og herredøma og synte dei ope fram, då han viste seg som sigerherre over dei på krossen» (Kol 2:15).

Det er dette Ordet frå Guds munn som er realiteten, den som himmelen reknar med. Ein kristen som har teke si tilflukt til Ordet om Jesus, skal få

rekne med dette. I Kristus er det ikkje noko å ottast for, i Kristus ser ein at det er fleire med oss enn med dei.

Difor – kjære brør og søstre i Kristus – høyr Ordet frå Jesu sjølv: «Ottast ikkje, berre tru!»

Preken holdt i Sør-Amerika, 2018

Vokt graven!

Dagen etter Jesu død gikk ypperste prestene og fariseerne til Pilatus og fortalte hva Jesus hadde sagt mens han levde, at han skulle stå opp etter tre dager. Derfor gjaldt det å sette vakt ved graven så ikke disiplene skulle komme og stjele liket og så si at han var stått opp. «Da ville den siste forførelsen bli verre enn den første.»

Pilatus satte ikke bare vakt ved graven, men sikret den ved å sette det romerske seglet på gravsteinen. Det som egentlig skjedde her, var at Gud sørget for å ha bevis for at Jesus senere stod opp. Så lenge det stod romerske soldater ved graven, var det umulig at noen kunne komme og stjele Jesu legeme. Ikke noe menneske våget å bryte det romerske segl. Men Gud i himmelen våget. Han sørget både for at det var vitner til oppstandelsen og at seglet på graven ble brutt.

*Øivind Andersen/Kåre Ekroll,
«Se vi går opp til Jerusalem»,
Lunde forlag, Oslo 1990*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Dalerveien 732
3160 Stokke

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

For våre synders skyld

Av Fredrik Wisløff

«Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått lededom.»

Jes 53:5

Det er for våre synders skyld at Jesus tar all pine på seg. Han er såret, egentlig «gjennomboret». Han er knust, slik som man knuser druer i en vinpresse. Begge ordene sikter ikke bare til den smerte han led mens han ennå levde, men til selve døden. Sterkere uttrykk for en rå og brutal død kan ikke noe språk oppvise. Og den død han lider er en straff. Straffen over menneskenes synd blir av Gud lagt på ham. De mange synders skyld legges på ham, den ene; og det i den forunderlige hensikt at de mange skal gå fri.

«Han» og «vi» står i sterk motsetning til hverandre: han tar straffen, vi får freden. Fred er her uttrykk for den skyldfries indre ro og trygghet. Han skal ikke engstes for Guds vrede og straff, for Guds rettferdighet har skjedd fyldest. Den nådde ham, stedfortrederen.

«Vi för alle vill som får, vi vendte oss

hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham» (Jes 53:6). Igjen trekkes menneskenes synd og villfarelser fram; og det gjelder alle. Vi før alle vill. Uttrykket innebærer hvor fortvilet villfarne førene stilling er. Det er ingen hyrde til å ta seg av dem eller verne dem mot rovdydrene. Ingen ville gå på hyrdens veier, enda disse var de beste. Og dette gjorde de ikke i uvitenhet, men i egenvilje. Deres villfarelse var deres egen skyld. Førene kom fra hverandre. De vendte seg fra hyrden, som var det samlende midtpunkt. Følgen av deres egenvilje ville bli opplosning og undergang for hjorden.

Men så kom frelsen: Herren lot alle våre misgjerninger ramme ham. I stedet for at syndens følger skulle vende seg mot synderen med straff og ulykke, rammet følgene ham, Hyrden. Og likesom alle førene før vill, er det for alles misgjerninger han lider.

Fra «Gamle Testamentet med fortolkninger», bind 4,
Lutherstiftelsen, 1959